

BONUS ISTVÁN

A kút szélén

Mohos téglák zöld keretében
Kerek tükör a kút mély vize.
Meglátszik benne tisztán, szépen
Az arcod és a kéklő ég színe.
Sokat csodáltad kisgyerekként
Tükrén a felhőt, messzeséget
Mint egy színes kis álmovilág
A víz tükre csábított téged.

Azt hitted csak egy lendület kell
S vár a mélyben ringató hajó,
Rajta ezer, színes, szép játék:
Kisautó, vonat, hintaló.
Ma már tudod mit rejt a mély víz,
Nemcsak inni, jó és mosdani:
Egy lendülettel belé lehet
A bánatodat is fojtani...

Azért állsz itt, minék tagadnád!
Elárulja az arcod, a szemed,
Amint szomorúan figyelsz engem:
A kútbeli tükörképedet.
Lám ideértél. Megszökött tőled,
Cserben hagyott sok szép reményed.
Konokul hallgatsz, s arra gondolsz,
Rászedett és megcsalt az élet.

Nem értelek... hiszen te mindég
Derűs voltál, mint a tiszta ég.
Nagybetegen is bízni tudtál,
S tervezgetni... emlékszel-e még?
Mentél az utcán szürke ködben,
Átkoztad a komisz, rossz időt.
Köhögtél s fehér zsebkendőddön
Piros folt maradt: foszló tüdőd.

Beléd nyilalt szörnyű döbbenet.
S azután, napirendre tértél.
Mögötted szánón összenéztek,
Elsirattak, mégis reméltél.
S mikor a kórház hófehér ágyán
Sajgott, égett operált sebed,
Azt lested, hogy tavaszodik kint
S mosolyogtál: ebcson't beheged!...

Első sétádkor zöldültek már
Rüggyet bontottak az almafák.
Alatta fűben heverészve
Nótáztak a vidám katonák.
Valami csalfa barna lányról,
Jegykendőről: szólott a nóta.
(Ahogyan ez már megszokott dolog
Az égvilág kezdete óta.)
Szemükben huncut fény villámlott
Mig nézték a sétáló nőket.
De jó nekik, milyen boldogok! —
Nagyon fájt s irigyelted őket.
S akkor minden vágy cserbenhagyott
Csupán az az egyetlen maradt,
Hogy egyszer még te is úgy ülhess
A virágzó almafák alatt.

Mert az a kincs, az a boldogság:
Fűben heverni, nézni a napra
Fiatalon, egészségesen
Dalolni a pompás tavaszba.
Kora reggel nevetni vígan,
Szabadon, szívből, szilajon,
Könnyedén, bátran átlábalni
Lenyűgöző gondon és bajon. —

Ezek voltak életedeid
S lásd, lyukas tüdőd is behegedt
Elfelejtetted minden fájdalmas
Testi-lelki kínzó sebedet.
Könnyedén le is tagadhatod
Azt a néhány szomorú évet.
Helyette sok vig napot adott:
Bőkezűen kárpótolt az élet.

Amit kértél és óhajtottál
Megadta a sorsod mind neked,
Elfecsérelt ifjúságodat
Kárpótlásként újraélheted.
Nótás kedvvel, egészségesen
Ha megállsz a bimbós fák alatt
A tavaszi szél hozzád simul:
S teljesíti minden vágyadat...

Mért nézel a kút tükrébe hát
Oly szomorún szembe most velem?
Hiszen ami homlokod felhőzi:
Holmi rongyos, csalfa szerelem.
Te, aki könnyedén leküzdötted
Bacillusok milliárd hadát:
Nézz szembe vele s győztes leszel
Nem vesztetted el most sem a csatát!